

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 26.537 van 28 april 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart staatloos te zijn, op 27 februari 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 26 januari 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk wordt verklaard, en van het bevel om het grondgebied te verlaten, beide beslissingen aan verzoeker ter kennis gebracht op 30 januari 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 20 maart 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN STEENBERGHE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker komt België binnen in december 1999 en verklaart zich vluchteling op 14 december 1999.

Op 11 mei 2000 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 6 maart 2003 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de bevestigende beslissing tot weigering van verblijf. Het beroep tegen deze beslissing wordt bij arrest van de Raad van State nr. 124.776 van 28 oktober 2003 verworpen.

Op 19 januari 2006 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet).

Op 16 oktober 2007 wordt deze aanvraag onontvankelijk verklaard.

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde van 7 maart 2008 wordt verzoeker erkend als staatloze.

Op 19 mei 2008 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 26 januari 2009 neemt de gemachtigde van de minister van migratie en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing.

"In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds december 1999 in België verblijft, goed geïntegreerd zou zijn, dat hij vloeiend Nederlands spreekt en hiervoor de nodige cursussen heeft gevolgd, dat hij werkbereid is en reeds een werkaanbieding op zak heeft en dat hij verschillende getuigenverklaringen kan voorleggen die zijn integratie kunnen bevestigen; verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 10.03.2003 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem op 12.03.2003 betekend. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België. Uit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie. Het feit dat de asielprocedure meer dan 3 jaar heeft geduurd doet geen situatie ontstaan waardoor betrokkene aanspraak zou kunnen maken op een verblijfsrecht. Overigens betreft de termijn die in het kader van de asielprocedure werd vooropgesteld, conform art. 63/3 § 1 van de vreemdelingenwet, een termijn van orde. Het feit dat betrokkene een beroep had bij de Raad van State schorste de asielprocedure niet, noch opende het een recht op verblijf en kan aldus niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid. Deze procedure werd trouwens afgesloten op 24 oktober 2003 (RvSt arrest nr. 124.776).

Betrokkene beweert dat hij vreest voor vervolging indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor vervolging volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw, persoonlijk element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Het statuut van staatloze op zich, toegekend middels een vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Dendermonde dd. 7 maart 2008, kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Ook staatlozen zijn onderworpen aan de vreemdelingenreglementering. De advocaat van betrokkene haalt

in de aanvraag aan dat zijn cliënt ten gevolge van zijn lange afwezigheid zijn nationaliteit heeft verloren. Ter bewijs hiervan legt hij een attest dd. 12.07.2007 van de Oezbeekse ambassade in België voor. Dit attest toont aan dat hij op basis van artikel 21 van de Wet op het Staatsburgerschap van de Republiek Oezbekistan zijn staatsburgerschap heeft verloren. Betrokkene bewijst echter niet dat hij geen verblijfsrecht meer zou kunnen genieten in Oezbekistan. Hij bewijst tevens niet dat hij de nodige stappen heeft ondernomen teneinde de Oezbeekse nationaliteit opnieuw te verkrijgen. Zo stelt artikel 18 van de voornoemde wet dat 'een persoon die eerder in het bezit is geweest van het staatsburgerschap van Oezbekistan, kan dit op verzoek herkrijgen in overeenstemming met de door deze wet gestelde voorwaarden'. Betrokkene toont dus onvoldoende aan dat hij de nodige stappen heeft ondernomen teneinde de Oezbeekse nationaliteit opnieuw te verkrijgen noch toont hij aan stappen te hebben ondernomen om te achterhalen of hij nog over een verblijfsrecht beschikt in Oezbekistan. Bijgevolg kan de enkelvoudige omstandigheid zijnde de erkenning als staatloze niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar niet op voldoende wijze aannemelijk gemaakt wordt dat de Oezbeekse autoriteiten niet kunnen worden aangesproken teneinde van daaruit de aanvraag tot machtiging in te dienen. Bovendien dient nog opgemerkt te worden dat betrokkene bij zijn asielaanvraag verklaard heeft dat hij in 1995 gehuwd is met mevrouw S.A.A. en dat zij samen een dochter hebben. Betrokkene heeft, volgens zijn eigen verklaringen, bij zijn vlucht naar België zijn vrouw en kind achtergelaten in Tadzjikistan. Betrokkene toont echter niet aan dat hij op basis van gezinshereniging geen verblijfsrecht zou kunnen krijgen in het land waar zijn vrouw en kind nu verblijven.

Wat de bewering betreft dat betrokkene onmogelijk gedwongen gerepatriëerd kan worden dient opgemerkt te worden dat het principe gehanteerd wordt dat betrokkene in eerste instantie de verplichting heeft om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene dient alles in het werk te stellen om aan zijn wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dient hij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar zijn herkomstland terug te keren of naar een land waar hij kan verblijven. De bewering dat hij vrijwillig niet zou kunnen terugkeren kan tevens niet aanvaard worden daar hij hiervoor niet de nodige bewijzen van voorlegt.

Wat betreft de verwijzing naar de nieuwe richtlijnen in het kader van de nieuwe regeringsvorming dient er opgemerkt te worden dat de Omzendbrief, die in de regeringsverklaring aangekondigd is, nog niet werd gefinaliseerd noch gepubliceerd. In afwachting van deze circulaire gelden de huidige regels onverkort.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid zou betekenen en dat hij noch duidelijke overlast of samenlevingsproblemen zou hebben veroorzaakt; dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Bovendien kwam betrokkene reeds in aanraking met de ordediensten (PV nr. DE.12.12.311509/00 dd. 24.11.2000 winkeldiefstal // PV nr. DE.12.LB.302.367/04 dd. 10.02.2004 winkeldiefstal én PV 306233 (politie Aalst) dd. 20.04.2004 openbare dronkenschap). Mede hierdoor kan hem geen gunstige regeling worden toegestaan.

Tot slot: de advocaat van betrokkene verwijst ook nog naar zijn cliënt's vorige regularisatieaanvraag dd. 19.01.2006. Deze aanvraag werd behandeld op 16.10.2007 en er werd een onontvankelijke beslissing genomen.

De advocaat van betrokkene beweert echter dat zowel verzoeker, als zijn toenmalige advocaat als de stad Aalst niets mochten ontvangen omtrent deze beslissing. Hieromtrent dient echter opgemerkt te worden dat uit het administratief dossier blijkt dat deze beslissing verstuurd werd op 16.10.2007 naar de Stad Aalst. De stad Aalst heeft wel degelijk deze beslissing ontvangen daar zij onze diensten op 21.11.2007 hebben laten weten dat betrokkene niet meer was aan te treffen op zijn adres (m.n. ...). Nochtans had betrokkene ons op 19.02.2007 via aangetekend schrijven op de hoogte gebracht van dit nieuwe adres. Wij waren op het moment van het nemen van de beslissing niet op de hoogte van enig ander adres. Ook toenmalig advocaat van betrokkene Mter. L. C. werd schriftelijk op de hoogte gebracht van de genomen beslissing (geadresseerd:...)."

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verwerende partij wordt om die reden verworpen.

3. Over de ontvankelijkheid

Verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op van de vordering tot schorsing omdat verzoeker niet aantoonde op basis van concrete gegevens een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te zullen ondervinden bij de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt, zal blijken dat het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. Het is bijgevolg niet vereist deze exceptie te beantwoorden.

4. Onderzoek van het beroep

4.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat luidt als volgt:

"Eerste middel

Schending van de artikelen 2 & 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen in samenlezing met artikel 39/2 § 2 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna "vreemdelingenwet" genoemd)

De motiveringsplicht is geschonden in die mate dat de motivering die in de bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken staat onjuist en onvolledig is.

Nochtans vereist bovenvermelde wet uitdrukkelijk een afdoende motivering. R.v.St. nr 32.560, 12 mei 1989, R.A.C.E., 1989 : « L' exigence de la motivation d'une decision est destinée à ce que l'intéressée ait parfaitement connaissance des raisons qui la justifient».

Uit rechtspraak blijkt immers duidelijk dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen indien zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet en volledig is.

De Dienst Vreemdelingenzaken stelt ten onrechte:

"...Het statuut van staatloze op zich, toegekend middels een vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Dendermonde dd. 7 maart 2008, kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid...

Nochtans staat op de website van het Vlaams Minderhedencentrum (<http://www.vmc.be/vreemdelingenrecht/wegwijs.aspx?id=113>) te lezen dat (stuk 5):

".. De Raad van State oordeelde in een aantal zaken dat de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag niet zomaar onontvankelijk kan verklaren omdat de betrokkene de aanvraag evengoed vanuit het herkomstland zou kunnen gaan indienen. Een dergelijke afwijzing houdt onvoldoende rekening met de situatie van staatlozen..."

Verder stelt Dienst Vreemdelingenzaken:

"...Ook staatlozen zijn onderworpen aan de vreemdelingenreglementering. De advocaat van betrokkene haalt in de aanvraag aan dat zijn cliënt ten gevolge van zijn lange afwezigheid zijn nationaliteit heeft verloren. Ter bewijs hiervan legt hij een attest dd. 12.07.2007 van de Oezbeekse ambassade (stuk 2) in België voor Dit attest toont aan dat hij op basis van artikel 21 van de Wet op het Staatsburgerschap van de Republiek Oezbekistan zijn staatsburgerschap heeft verloren. Betrokkene bewijst echter niet dat hij geen verblijfsrecht meer zou kunnen genieten in Oezbekistan. Hij bewijst tevens niet dat hij de nodige stappen heeft ondernomen teneinde de Oezbeekse nationaliteit opnieuw te verkrijgen.. Betrokkene toont dus onvoldoende aan dat hij de nodige stappen heeft ondernomen teneinde de Oezbeekse nationaliteit opnieuw te verkrijgen noch toont hij aan stappen te hebben ondernomen om te achterhalen of hij nog over een verblijfsrecht beschikt in Oezbekistan. Bijgevolg kan de enkelvoudige omstandigheid zijnde de erkenning als staatloze niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar niet op voldoende wijze aannemelijk gemaakt wordt dat de Oezbeekse autoriteiten niet kunnen worden aangesproken teneinde van daaruit de aanvraag tot machtiging in te dienen..."

De Dienst Vreemdelingenzaken schijnt dus niet op de hoogte te zijn of tenminste geenszins rekening te houden met het arrest van het Hof van Cassatie dd. 6 juni 2008, waarvan een kopie terug te vinden is in stuk 6, Naar dit arrest wordt eveneens in de volgende middelen uitvoerig verwezen.

Daarnaast haalt de Dienst Vreemdelingenzaken verzoekers verleden aan:

"...Bovendien dient nog opgemerkt te worden dat betrokkene bij zijn asielaanvraag verklaard heeft dat hij in 1995 gehuwd is met mevrouw S.A.A. en dat zij samen een dochter hebben. Betrokkene heeft, volgens zijn eigen verklaringen, bij zijn vlucht naar België zijn vrouwen kind achtergelaten in Tadzjikistan. Betrokkene toont echter niet aan dat hij op basis van gezinshereniging geen verblijfsrecht zou kunnen krijgen in het land waar zijn vrouwen kind nu verblijven..."

Zoals hierboven reeds gesteld duurde het huwelijk dat verzoeker in september 1995 afsloot met S.A.A., slechts 2 jaar geduurd en vanaf 1997 leefden ze apart. Er werd echter geen officiële scheiding ingezet zodat verzoeker enkel nog juridisch getrouwd is. Zijn vrouw beloofde te zorgen

voor een echtscheiding maar dit is voorlopig nog niet gebeurd. Zijn dochter werd geboren in augustus 1996 en was dus 1 jaar oud toen haar ouders feitelijk uit elkaar gingen en 3 jaar oud toen verzoeker genoodzaakt was Oezbekistan te verlaten.

Intussen woont zijn vrouw reeds jaren samen met haar nieuwe vriend en verbiedt ze verzoeker nog contact met hun dochter te hebben, die uiteraard nauwelijks enige herinnering aan haar vader heeft overgehouden.

Het ligt bijgevolg nogal voor de hand dat de vrouw, waarmee hij enkel nog getrouwd is op papier, geen enkele moeite zal willen doen om voor verzoeker via gezinshereniging een verblijfsdocument te bekomen.

Het feit dat verzoeker op meer dan 8 jaar tijd in totaal 3 keer in aanraking kwam met de politie, hierbij kon nooit duidelijk aangetoond worden dat hem iets ten laste kon worden gelegd. Dit wordt nochtans door de DVZ aangehaald als bijkomende reden om hem geen gunstige regeling toe te kennen.

"...Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid zou betekenen en dat hij noch duidelijke overlast of samenlevingsproblemen zou hebben veroorzaakt; dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Bovendien kwam betrokkene reeds in aanraking met de ordediensten (PV nr. DE.12.12.311509/00 dd. 24.11.2000 winkeldiefstal 11 PV nr. DE.12.L8.302.367/04 dd. 10.02.2004 winkeldiefstal én PV 306233 (politie Aalst) dd. 20.04.2004 openbare dronkenschap). Mede hierdoor kan hem geen gunstige regeling worden toegestaan..."

U vindt in stuk 7 de 2 PV's betreffende de "diefstallen" terug en de commentaar van verzoeker hierop. Dat deze aantijgingen alles behalve zwaar wegen blijkt duidelijk uit deze PV's. Deze motivering en argumenten van de Dienst Vreemdelingenzaken zijn dus bijgevolg niet enkel onvolledig maar bovendien zelfs onjuist.

Derhalve is het eerste middel dan ook gegrond."

4.1.2. In de nota repliceert verwerende partij dat aan de formele motiveringsplicht is voldaan, nu uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent. In de bestreden beslissing wordt de juridische en de feitelijke grondslag vermeld.

4.1.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker geen elementen aanhaalt die een buitengewone omstandigheid vormen waarom hij de aanvraag niet via de gewone procedure kan indienen namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling

van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhalen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het bekomen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Bijgevolg wordt onderzocht waarom verwerende partij de aangevoerde buitengewone omstandigheden niet heeft aanvaard. Verzoeker voerde in zijn aanvraag als buitengewone omstandigheden het volgende aan:

-het regeerakkoord bepaalt dat het huidig beleid wordt behouden en dat het berekenen van de lange asielprocedure wordt uitgebreid met de periode voor de Raad van State. Verzoeker heeft bijna vier jaar moeten wachten op de definitieve afsluiting van zijn asielprocedure tot aan de beslissing van de Raad van State, als hij naar zijn herkomstland moet terugkeren verliest hij een kans op regularisatie op deze grond.

-het is onmogelijk voor verzoeker om naar Oezbekistan terug te keren, hij heeft de nationaliteit en het staatsburgerschap daarvan verloren en is erkend als staatloze

- er is ook sprake dat de wachttijd inzake een regularisatieaanvraag in rekening kan worden gebracht, zo komt verzoeker op een totale termijn van 5 jaar en tien maanden

-in hoofde van verzoeker zijn er geen negatieve tegenindicaties aanwezig vermits hij noch als gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid kan worden beschouwd en geen duidelijke overlast of samenlevingsproblemen heeft veroorzaakt.

- er is een breed maatschappelijk draagvlak in België om de illegale situatie van mensen die reeds zeer lang in ons land verblijven en geïntegreerd zijn te regulariseren

-de toepassing van de procedure voorzien in artikel 9 van de Vreemdelingenwet in hoofde van verzoeker, houdt een schending in van het proportionaliteitsbeginsel.

Inzake de gegrondheid van de aanvraag verwijst verzoeker naar zijn integratie, zijn vrees voor vervolging in zijn herkomstland, het feit dat hij Nederlands spreekt en het feit dat hij een vaststaand werkaanbod heeft.

Hierop werd geantwoord zoals weergegeven in punt 1. van dit arrest.

4.1.3.1. Verzoeker zet uiteen dat in de bestreden beslissing wordt aangevoerd dat het voorgelegde attest van de Ambassade van Oezbekistan, waarin wordt vastgesteld dat verzoeker zijn nationaliteit heeft verloren, niet aantoont dat hij niet over een verblijfsrecht in Oezbekistan zou kunnen beschikken, en niet aantoont dat verzoeker niet opnieuw de Oezbeekse nationaliteit zou kunnen verkrijgen. Verzoeker meent dat deze denkwijze van de gemachtigde van de minister strijdig is met het arrest van het Hof van Cassatie van 6 juni 2008.

De Raad stelt vast dat het arrest van het Hof van Cassatie waarnaar verzoeker verwijst, het heeft over de omstandigheid dat aan een persoon het statuut van staatloze niet mag worden geweigerd om de reden dat deze persoon geen stappen ondernomen heeft om de nationaliteit die hij verloren was, terug te krijgen. In de bestreden beslissing wordt evenwel niet getwijfeld aan het statuut van staatloze van verzoeker. De bestreden beslissing erkent uitdrukkelijk dat verzoeker een erkend staatloze is.

In de bestreden beslissing wordt echter overwogen dat het attest van de ambassade van Oezbekistan enkel vaststelt dat verzoeker zijn nationaliteit verloren heeft. Dit strookt met de vertaling van het stuk die zich in het dossier bevindt. Nu verzoeker als staatloze aan de Belgische staat een verblijfsrecht vraagt, is het niet kennelijk onredelijk dat, blijkens de bestreden beslissing, van verzoeker verwacht wordt dat hij minstens informeert bij de staat waarvan hij vroeger de nationaliteit bezat, of hij daar een verblijfsrecht zou kunnen verkrijgen. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de minister heeft geoordeeld dat verzoeker niet aantoont dat hij niet over een verblijfsrecht in Oezbekistan zou kunnen beschikken.

De omstandigheid dat tevens wordt verwezen naar het opnieuw verkrijgen van de Oezbeekse nationaliteit kan worden beschouwd als een overmatig motief. Kritiek op overmatige motieven kan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

4.1.3.2. Verzoeker zet uiteen dat zijn huwelijk slechts twee jaar heeft geduurd, dat hij nog niet officieel gescheiden is en dat hij enkel nog juridisch getrouwd is en dat zijn vrouw hem niet zal helpen om een gezinshereniging te verkrijgen.

Deze loutere bewering achteraf van verzoeker vermag geen afbreuk te doen aan het motief van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld *“Betrokkene toont echter niet aan dat hij op basis van gezinshereniging geen verblijfsrecht zou kunnen krijgen in het land waar zijn vrouw en kind nu verblijven”*.

4.1.3.3. Verzoeker stelt dat de omstandigheid dat hij drie maal in aanraking kwam met de politie niet meebrengt dat hem iets ten laste werd gelegd, de feiten wegen niet zwaar.

De Raad stelt vast dat het motief in de bestreden beslissing betreffende de omstandigheid dat hij reeds in aanraking kwam met de ordediensten, louter een antwoord vormt op het door verzoeker in zijn aanvraag aangevoerde argument dat hij geen gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid zou betekenen en dat hij geen duidelijke overlast of samenlevingsproblemen zou hebben veroorzaakt. Dit is niet kennelijk onredelijk en deze overweging vormt niet het hoofdmotief van de bestreden beslissing.

Het eerste middel is in al zijn onderdelen ongegrond.

4.2.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat luidt als volgt:

“Tweede middel

Schending van artikel 1 van de wet van 12 mei 1960 houdende goedkeuring van het Verdrag betreffende de Status van Staatlozen en van de Bijlagen, ondertekend te New York op 28 september 1954 en van artikel 1,1 en 2, van voornoemd verdrag van New York van 28 september 1954;

Artikel 1 van de wet van 12 mei 1960 tot goedkeuring van het Verdrag van New York betreffende de Status van Staatlozen heeft bepaald dat het in België volkomen uitwerking zal hebben.

Volgens artikel 1 van het Verdrag van New York van 28 september 1954 betreffende de Status van Staatlozen, geldt als staatloze en dus de status van staatloze kan aanvragen, de persoon die door geen enkele Staat, krachtens diens wetgeving, als onderdaan wordt beschouwd.

In deze zaak staat het vast dat geen enkele Staat verzoeker als onderdaan erkent en dat verzoeker vrijwillig en zonder bedrog zijn oorspronkelijke Oezbeekse nationaliteit heeft verzaakt.

De doelstellingen van het Verdrag van New York betreffende de Status van Staatlozen beletten niet dat een persoon "aan zijn nationaliteit zou kunnen verzaken en vervolgens vragen om te worden erkend als staatloze en de [...] bescherming van [dat] Verdrag [...] te genieten", evenmin als genoemd verdrag het voordeel van de status van staatloze onderwerpt aan de voorwaarde dat de persoon "[zijn] oorspronkelijke nationaliteit niet kan terugkrijgen"

Uit de aanhef van het Verdrag betreffende de Status van Staatlozen blijkt duidelijk dat het goedgekeurd is opdat iedere mens zonder discriminatie "de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden zou kunnen genieten".

Artikel 1, 2, van het Verdrag somt in dat verband de enige gevallen op waarin het niet van toepassing is. De mogelijkheid voor een staatloze persoon om zijn oorspronkelijke nationaliteit te herkrijgen, komt in die opsomming niet voor.

Het Hof van Cassatie oordeelde in haar arrest dd. 6 juni 2008 (stuk 6) over de schending van artikel 1,1, van het Verdrag van New York van 28 september 1954 betreffende de Status van Staatlozen dat:

"...Noch uit die bepaling, die verwijst naar het objectieve criterium van de bevoegdheid van elke Staat om via zijn wetgeving te bepalen wie zijn onderdanen zijn, noch uit enige andere kan de mogelijkheid worden afgeleid om aan een vreemdeling de hoedanigheid van staatloze te weigeren op grond dat hij niet de stappen heeft ondernomen om een nationaliteit die hij verloren was terug te krijgen, zelfs niet omdat hij ze heeft verzaakt..."

".. Door op die grond de eiseres de hoedanigheid van staatloze te ontzeggen, schendt het arrest, dat aan artikel 1 van het Verdrag van New York een voorwaarde toevoegt die het niet bevat, die wettelijke bepaling..."

In casu schendt de hier bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken van 26 januari 2009 (stuk 1B) tot onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf, eveneens deze bepaling.

Derhalve is het tweede middel dan ook gegrond."

4.2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat de toestand van apatride niet noodzakelijk een verblijfsrecht als gevolg heeft. Ook als staatloze blijft verzoeker een vreemdeling in de zin van artikel 1 van de Vreemdelingenwet op wie de bepalingen van deze wet onverkort van toepassing blijven. Aldus kan de apatride die niet op regelmatige wijze in België verblijft, worden uitgezet op grond van de bepalingen van de Vreemdelingenwet, omdat artikel 31 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Staatlozen, ondertekend te New York op 28 september 1954 en goedgekeurd bij wet van 12 mei 1960 (hierna: het Staatlozenverdrag) enkel de situatie van een staatloze beoogt die op regelmatige wijze in België verblijft. Dit is niet in strijd met het Staatlozenverdrag. De staatloze kan immers niet meer rechten laten gelden dan een andere vreemdeling wiens verblijf in België opgehouden heeft regelmatig te zijn. Artikel 31 van het Staatlozenverdrag voorziet enkel dat de verdragsluitende staten een rechtmatig op hun grondgebied vertoevende staatloze niet kunnen uitzetten. Verzoeker verblijft niet rechtmatig meer in het land, zodat zijn erkenning als staatloze geen verblijfsrecht tot gevolg kan hebben, in tegenstelling tot personen die erkend worden als vluchteling en uit dien hoofde van een onbeperkt verblijfsrecht kunnen genieten. Het gaat niet op dat vreemdelingen die, zoals verzoeker, in een onwettige situatie in België verblijven, louter door het verkrijgen van het statuut van staatloze deze onwettige verblijfstoestand zouden kunnen regulariseren. Een andere behandeling voorzien voor staatlozen ten opzichte van andere vreemdelingen zou in strijd zijn met het gelijkheidsbeginsel.

4.2.3. Het door verzoeker aangevoerde artikel 1 van het Staatlozenverdrag luidt als volgt:

"1. Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als "staatloze" een persoon die door geen enkele staat, krachtens diens wetgeving, als onderdaan wordt beschouwd."

Zoals reeds overwogen in het eerste middel heeft het door verzoeker aangehaald arrest van het Hof van Cassatie het over de omstandigheid dat aan een persoon het statuut van staatloze niet mag worden geweigerd om de reden dat deze persoon geen stappen ondernomen heeft om de nationaliteit die hij verloren was, terug te krijgen. In de bestreden beslissing wordt niet getwijfeld aan het statuut van staatloze van verzoeker. De bestreden beslissing erkent uitdrukkelijk dat verzoeker een erkend staatloze is. Het middel mist bijgevolg feitelijke grondslag.

In de mate waarin verzoeker zou aanvoeren dat zijn statuut van staatloze hem automatisch een recht op verblijf moet opleveren, wordt opgemerkt dat de toekenning van het statuut van staatloze geen verblijfsrecht impliceert. In de bestreden beslissing wordt terecht gemotiveerd dat de staatloosheid op zich geen buitengewone omstandigheid uitmaakt die verzoeker zou toelaten de aanvraag tot het verkrijgen van een machtiging tot voorlopig verblijf in België in te dienen en dat ook staatlozen onderworpen zijn aan de vreemdelingenreglementering.

Het tweede middel is ongegrond.

4.3.1. Verzoeker voert een derde middel aan dat luidt als volgt:

"Derde middel

Schending van de artikelen 8 en 9 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 en van de artikelen 17 en 18 van het internationaal Verdrag inzake de

burgerrechten en politieke rechten gedaan te New York op 19 december 1966 en goedgekeurd bij de wet van 15 mei 1981.

Het recht om zijn oorspronkelijke nationaliteit te verzaken en ze niet te herwinnen, valt onder het recht op de bescherming van het privéleven en onder het verbod op elke inmenging in de uitoefening van dat recht alsook onder het recht op de vrijheid van gedachte die respectievelijk zijn neergelegd in artikel 8 en artikel 9 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Het valt ook binnen het toepassingsbereik van de artikelen 17 en 18 van het internationaal Verdrag van New York van 19 december 1966 inzake burgerrechten en politieke rechten, die iedere onwettige inmenging in het privéleven verbieden (artikel 17) en het recht op vrijheid van denken en van overtuigingen bevestigen (artikel 18).

Bovendien vormt verzoeker een feitelijk gezin met zijn partner N.T. en heeft zijn huwelijk geen enkele bestaansreden meer. Omwille van het niet officieel gescheiden zijn van verzoeker, hetgeen zijn echtgenote totnogtoe nagelaten heeft, is het voor verzoeker onmogelijk zijn huidige relatie te bestendigen door een wettelijk geregistreerd partnerschap of door een huwelijk.

Derhalve is ook het derde middel gegrond."

4.3.2. In de nota repliceert verwerende partij dat de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoeker geen verboden inmenging vormt in de uitoefening van verzoekers recht op privé- en gezinsleven. Het Europees Hof voor de rechten van de Mens neemt aan dat uit artikel 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat grondgebied vermag te verblijven. Het is verwerende partij toegelaten wetsontduiking tegen te gaan en daartoe de nodige maatregelen te nemen. Een mogelijke toepassing van artikel 8 van het EVRM stelt de vreemdeling niet vrij van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen en een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten is dan ook niet strijdig met dit verdragsartikel. De bestreden beslissing heeft niet tot gevolg dat verzoeker van zijn gezin wordt gescheiden, doch enkel dat hij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat hij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. Er werd reeds geoordeeld dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied. Artikel 8, 2 van het EVRM vermeldt uitdrukkelijk dat een inmenging van het openbaar gezag is toegestaan wanneer deze nodig is ter vrijwaring van ondermeer de nationale veiligheid en de openbare orde. Langdurig illegaal verblijf maakt onmiskenbaar een schending uit van de openbare orde. Artikel 8 van het EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg. Artikel 8 van het EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van verwerende partij een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling te gedogen op het grondgebied. Verzoeker laat na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de Vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in zijn privé- en gezinsleven zou uitmaken. Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten.

Verzoeker laat na om te verantwoorden op welke wijze de bestreden beslissing een schending zou uitmaken van de artikelen 17 en 18 van het BUPO, meer bepaald de onwettige inmenging van het privéleven en het recht op vrijheid van denken en overtuigingen bevestigen.

4.3.3. Verzoeker voert de schending aan van de artikelen 8 en 9 van het EVRM en van de artikelen 17 en 18 van het BUPO-verdrag omdat "het recht om zijn oorspronkelijke nationaliteit te verzaken en ze niet te herwinnen, (...) onder het recht (valt) op de bescherming van het privéleven en onder het verbod op elke inmenging in de uitoefening van dat recht alsook onder het recht op de vrijheid van gedachte".

Zoals reeds overwogen in de bespreking van het eerste middel, wordt het statuut van staatloze van verzoeker niet in twijfel getrokken en kan het motief dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij niet opnieuw de Oezbeekse nationaliteit kan verkrijgen, beschouwd worden als een overtollig motief. Het uitgangspunt van verzoeker om de schending van deze twee verdragsbepalingen aan te voeren, mist feitelijke grondslag. De omstandigheid dat in de bestreden beslissing wordt overwogen dat verzoeker niet bewijst dat hij geen verblijfsrecht meer zou kunnen genieten in Oezbekistan, doet hieraan geen afbreuk.

Verzoeker voert in het kader van de door hem aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 17 van het BUPO-verdrag tevens aan dat hij een feitelijk gezin vormt met zijn partner N.T. en dat hij niet met haar in het huwelijk kan treden omdat zijn echtgenote tot nu toe geen officiële scheiding heeft toegestaan.

Verzoeker zet niet met concrete en gestaafde gegevens uiteen dat hij een gezin vormt met zijn huidige partner en of deze partner gemachtigd is tot verblijf of vestiging in het Rijk. Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn aanvraag dd. 19 mei 2008 geen melding heeft gemaakt van een partner in België, zodat hiermee geen rekening kon worden gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. Er diende in dit kader dan ook geen belangenafweging te worden gemaakt. In de bestreden beslissing wordt verwezen naar de omstandigheid dat verzoekers echtgenote en kind zich in het buitenland bevinden. Verzoeker ontkent niet dat hij nog officieel gehuwd is met zijn echtgenote die in het buitenland verblijft.

Zonder uitspraak te doen over de al dan niet aanwezigheid van een gezinscel op Belgische bodem, wijst de Raad er ten overvloede op dat wat verzoekers privé-leven betreft, betreffende de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM, dient te worden opgemerkt dat de "inmenging van het openbaar gezag" inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van 's lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen.

De bestreden beslissing houdt enkel in dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden doet gelden die hem vrijstellen om zijn aanvraag om machtiging tot verblijf volgens de geëigende procedure, meer bepaald vanuit het buitenland in te dienen. De betreffende beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoeker om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, doch verklaart louter zijn aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. Uit de bestreden beslissing vloeit enkel voort dat hij tijdelijk uit het land wordt verwijderd met de mogelijkheid om er terug te keren nadat hij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten. In het licht van deze feitelijke en juridische situatie dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de in casu vermeende inmenging in het privé-leven van verzoeker niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. De gemachtigde van de minister heeft een correcte toepassing gemaakt van de terzake geldende wettelijke bepalingen.

Het derde middel is ongegrond.

4.4.1. Verzoeker voert een vierde middel aan dat luidt als volgt:

"Vierde middel Niet-naleving van het beginsel van behoorlijk bestuur

Het bestuur dient zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, hetgeen in casu niet gebeurd is.

"Het bestuur dient aldus de beslissing te stoelen op een correcte en zorgvuldige feitenbevinding; aangezien het bestuur zich zo nodig voldoende dient te informeren om met kennis

van zaken een beslissing te nemen" (MAST A., DUJARDIN J., VAN DAMME M., VANDE LANOTTE J., *Overzicht van Belgisch Administratief recht*, Antwerpen, Kluwer rechtswetenschappen, 1996,49.)

Een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

Uit niets blijkt dat door de Dienst Vreemdelingenzaken werd nagegaan of het voor een staatloze afkomstig uit Armenië überhaupt mogelijk is hetzij vrijwillig, hetzij gedwongen gerepatrieerd te worden. Het was bovendien bij de zoektocht naar informatie bij de Oezbeekse ambassade dat verzoeker tot tweemaal toe een attest kreeg over het verlies van zijn staatsburgerschap. De eerste maal werd dit afgeleverd op 26 september 2005 en de tweede maal op 12 juli 2007.

De Dienst Vreemdelingenzaken heeft bijgevolg het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden."

4.4.2. In de nota repliceert verwerende partij dat de gemachtigde van de minister wel degelijk rekening heeft gehouden met de door verzoeker naar voor geschoven elementen betreffende zijn staatloosheid. Het is inderdaad geenszins zo dat staatlozen in België uit hoofde van hun status alleen, een subjectief recht op verblijf zouden hebben. Het Staatlozenverdrag voorziet in artikel 31 enkel dat erkende staatlozen die zich op rechtmatige wijze op het grondgebied van een verdragsluitende staat bevinden, niet zullen worden uitgezet behoudens om redenen van nationale veiligheid of openbare orde. Een staatloze zonder geldige verblijfsdocumenten beschikt dus niet over een automatisch verblijfsrecht. Verwerende partij verwijst naar een arrest van de Raad van State van 23 februari 1996 waarin wordt overwogen dat de omstandigheid dat een vreemdeling staatloos is geworden, geen beletsel vormt om hem van het grondgebied van het Rijk te verwijderen wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan daartoe gemachtigd te zijn, dat een staatloze aan de algemene reglementering inzake vreemdelingen onderworpen is, hetgeen betekent dat ze moeten gemachtigd worden om in het Rijk te kunnen verblijven, en dat het verkrijgen van een verblijfsmachtiging een bezwaar ware geweest inzake een verwijderingsmaatregel, niet de omstandigheid dat een aanvraag daartoe is ingediend. Een staatloze is overeenkomstig artikel 1 van de Vreemdelingenwet immers een vreemdeling op wie de Vreemdelingenwet onverkort van toepassing is. De toestand van apatride heeft niet noodzakelijk een verblijfsrecht tot gevolg en de apatride die op onregelmatige wijze in België verblijft, zoals in casu verzoeker, kan worden uitgezet op grond van de bepalingen van de Vreemdelingenwet. Dit is niet in strijd met het Staatlozenverdrag, omdat artikel 31 van dit verdrag enkel de situatie van een staatloze beoogt die op regelmatige wijze in België verblijft. Uit artikel 6 van het Staatlozenverdrag blijkt dat er geen positieve discriminatie ten aanzien van apatriden mag worden doorgevoerd. Een positieve discriminatie zou indruisen tegen de geest van dit verdrag. De opstellers van het verdrag zijn er terecht van uitgegaan dat staatloosheid niet kon aangemoedigd worden. De gemachtigde van de minister heeft gehandeld op basis van de gegevens van het dossier en binnen de hem verleende bevoegdheid. De beslissing kan niet worden geacht in strijd te zijn met het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ten overvloede wijst verwerende partij erop dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet zich als restrictief toe te passen uitzondering verhoudt tot artikel 9 van de Vreemdelingenwet. Artikel 9bis werd overigens niet ingevoerd om illegaal in het Rijk verblijvende vreemdelingen de mogelijkheid te geven om alsnog een verblijfsvergunning voor langer dan drie maanden te verkrijgen.

4.4.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de minister de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bespreking van de voorgaande middelen is gebleken dat de gemachtigde van de minister op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Verzoeker toont alleszins niet met concrete gegevens aan dat er sprake is van een niet correcte feitenvinding, nu zijn statuut van staatloze niet wordt betwist in de eerste bestreden beslissing en nu, betreffende de tweede bestreden beslissing, vaststaat dat verzoeker niet over een verblijfsrecht in het Rijk beschikt. De tweede bestreden beslissing houdt geen repatriëring naar Armenië of Oezbekistan in, maar geeft aan verzoeker bevel om

het grondgebied te verlaten, wat hij in eerste instantie vrijwillig dient op te volgen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het vierde middel is ongegrond.

5. Uit het voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

A. DE SMET.